

Arrest

nr. 152 974 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 april 2015 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 17 april 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“De heer,
Naam: [Ô.]
Voornaam: [E.]
[...]
Nationaliteit: Turkije*

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 30.07.2012, 12.04.2013 en 17.09.2013, hem respectievelijk betekend op 04.09.2012, 12.04.2013 en 17.09.2013. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd zodoende niet uitgevoerd. Betrokkene werd bovendien door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Het feit dat betrokkene in België gezinsleden met de Belgische nationaliteit heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen definitieve breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kwam illegaal ons land binnen. Ook de in België ingediende regularisatieaanvraag volgens artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en de meerdere aanvragen gezinshereniging werden geweigerd. Betrokkene toont immers niet aan effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon. Al deze elementen samen en in het belang van de immigratie- controle wordt gekozen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voor- waarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen en een algemene stellingname dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, stelt hij als volgt:

"[...] Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan eerdere beslissingen tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker heeft vooreerst duidelijk aangegeven in zijn verzoeken dat hij in het Rijk samenwoont met zijn ouders. Zijn moeder heeft de Belgische nationaliteit.

Bovendien heeft verzoeker geen enkel strafbaar feit gepleegd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2.1. De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter vermelden van het gelijkheidsbeginsel en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in de aanhef van zijn middel, waar hij duidt welke schendingen in dit middel worden ingeroepen. Enige verdere toelichting ontbreekt evenwel volledig. Ook waar verzoeker in de aanhef een schending inroept van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel beperkt hij zich vervolgens tot het uiten van een louter theoretische toelichting, zonder toe te lichten waarom hij in het thans voorliggende geval van mening is dat deze beginselen zouden zijn miskend. Wat de hoorplicht betreft, beperkt hij zich eveneens tot een theoretische toelichting, terwijl hij in de aanhef op zich niet aangeeft dat hij de hoorplicht op zich geschonden acht.

Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie en van een concrete uiteenzetting waarom in de thans voorliggende zaak deze beginselen zouden zijn miskend, niet ontvankelijk.

2.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt zo verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 4 september 2012, op 12 april 2013 en op 17 september 2013. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd. De duur van drie jaar van het inreisverbod wordt zo gerechtvaardigd door erop te wijzen dat het feit dat verzoeker gezinsleden heeft met de Belgische nationaliteit hem niet automatisch een recht op verblijf geeft en het inreisverbod niet disproportioneel is ten opzichte van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en dit nu de familiale banden niet definitief worden verbroken. Verweerder stelt vast dat verzoeker illegaal het Rijk is binnengekomen en vervolgens zowel een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als meerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend die alle werden geweigerd, nu hij naliet het bewijs te leveren dat hij effectief ten laste is van zijn Belgische moeder. Er wordt op gewezen dat gelet op voormelde elementen en in het belang van de immigratiecontrole ervoor wordt gekozen een inreisverbod voor een duur van drie jaar op leggen. Er kan aldus worden aangenomen dat verweerder – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel heeft gemotiveerd waarom hij het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker houdt ten onrechte voor als zou hem een inreisverbod voor drie jaar worden opgelegd, op de enkele grond dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de vreemdeling illegaal het Rijk binnenkwam en vervolgens opeenvolgende verblijfsprocedures bleef indienen zonder evenwel op enig ogenblik het vereiste bewijs van het ten laste zijn te leveren. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid. Verzoeker toont verder niet aan dat verweerder dienstige gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert zo ook dat het privé- en gezins- of familieleven van verzoeker, en het gegeven dat verzoeker gezinsleden met de Belgische nationaliteit heeft, werd betrokken bij de beoordeling en in dit verband in een motivering werd voorzien.

De in casu bestreden beslissing laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt gegeven, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verzoeker kan derhalve niet dienstig opnieuw stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe *“op quasi automatische wijze”* zou worden besloten indien blijkt dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting.

In zoverre verzoeker daarnaast nog wijst op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit in casu niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat verweerder een inreisverbod voor een duur van drie jaar oplegt omdat verzoeker illegaal het Rijk is binnengekomen en vervolgens zowel een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als meerdere aanvragen gezinshereniging indiende, doch zonder op enig ogenblik aan te tonen dat hij effectief ten laste is van zijn Belgische moeder. Er wordt op gewezen dat het gegeven familieleden te hebben met de Belgische nationaliteit geen automatisch recht op verblijf geeft. Gelet op deze elementen en in het belang van de immigratiecontrole wordt verzoeker een inreisverbod voor drie jaar opgelegd, die niet disproportioneel wordt geacht met het recht op een privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu de familiale relaties niet worden verbroken. In dit verband wordt ook nog aangegeven dat verzoeker steeds de opheffing of opschorting kan vragen van het inreisverbod in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen. De Raad benadrukt andermaal dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de vreemdeling illegaal het Rijk binnenkwam en vervolgens opeenvolgende verblijfsprocedures bleef indienen zonder evenwel op enig ogenblik aan te tonen dat hij ten laste is van zijn familieleden in België. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid. Verzoeker benadrukt dat hij in het Rijk samenwoont met zijn ouders en dat zijn moeder de Belgische nationaliteit heeft. Er kan, gelet op de verwijzing in de bestreden beslissing naar het gegeven dat verzoeker familieleden met de Belgische nationaliteit heeft en naar de verschillende verblijfsaanvragen van verzoeker, evenwel worden aangenomen dat verweerder rekening heeft gehouden met deze elementen, en op gemotiveerde wijze heeft geargumenteed waarom dit gezins- of familieleven er niet aan in de weg staat dat een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd. Verweerder gaf zo aan dat verzoeker, teneinde in het Rijk te kunnen verblijven bij deze gezins- of familieleden, diende aan te tonen te hunnen laste te zijn, doch hij dit bewijs niet kon leveren en opeenvolgende aanvragen indiende waarbij hij andermaal naliert dit aan te tonen. Hij gaf verder ook aan dat de thans bestreden beslissing geen definitieve breuk in de familiale relaties betekent en verzoeker, indien hij alsnog kan aantonen te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, op eender welk ogenblik de opschorting of opheffing van het

inreisverbod kan vragen. Door louter op te merken dat hij inwoont bij zijn ouders en zijn moeder de Belgische nationaliteit heeft, brengt verzoeker nog geen betoog naar voor dat de Raad toelaat vast te stellen dat verweerder zou zijn uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat deze kennelijk onredelijk heeft geoordeeld waar hij besloot tot het opleggen voor een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Er kan zo, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, ook slechts worden gesproken van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EHRM in de relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen indien er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Samenwonen volstaat in dit verband niet (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Verweerder kon er dan ook in alle redelijkheid op wijzen dat verzoeker op geen enkel ogenblik het bewijs kon leveren dat hij ten laste is. Verzoeker diende er ook kennis van te hebben dat hij enkel gerechtigd was op een verblijf in het Rijk in functie van zijn Belgische moeder, indien hij aantoonde ten laste te zijn. Hij kon zulks evenwel niet aantonen, en ook in zijn opeenvolgende verblijfsaanvragen bleef hij op dit punt in gebreke. Het enkele gegeven dat verzoeker geen enkel strafbaar feit zou hebben gepleegd in België, hetgeen kan worden verwacht van elke in België verblijvende vreemdeling, is verder nog niet van aard het kennelijk onredelijk of onevenredig karakter van de bestreden beslissing te kunnen aantonen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in casu geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of dat verweerder naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van zijn geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd of geen rechtvaardig evenwicht heeft nagestreefd tussen het algemeen belang en zijn persoonlijke en familiale belangen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS